



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOOU-01670/14-25

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 31. ledna 2018 podle § 152 odst. 6 písm. a), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-01670/14-11 ze dne 18. dubna 2014 se zrušuje a řízení se zastavuje.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v souvislosti se zpracováním osobních údajů obsažených v záznamech zachycujících průběh úkonů Policie České republiky (dále jen „Policie“) při zadržení osoby bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, České republice – Ministerstvu vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, IČ: 00007064 (dále jen „účastník řízení“), doručeno dne 17. února 2014. Podkladem pro zahájení řízení byl podnět předsedy Úřadu RNDr. Igora Němce ze dne 12. února 2014 a skutečnosti uvedené ve zjištěních Úřadu.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že XXXXXX, poskytl dne XXXXXX 2013 k odvysílání v pořadu České televize s názvem „Otázky Václava Moravce“, kterého se účastnil jako host, zkrácený audiovizuální záznam, který byl původně vyhotovený dne XXXXXX 2013 Policií při XXXXXX (dále „XXXXXX“). V tomto záznamu byly technickými prostředky rozostřeny tváře osob, které jsou na záznamu zachyceny.

K tomu byl správním orgánem prvního stupně pořízen výtisk článku s názvem „XXXXXX“ ze dne XXXXXX 2013 zveřejněného zpravodajským portálem iDNES.cz, a to včetně stažení audiovizuálního záznamu ze zadržení XXXXXX v délce trvání 4:18 minut, který je součástí předmětného článku a byl převzat z pořadu „Otázky Václava Moravce“, neboť obsahuje záběr

na moderátora v poslední vteřině záznamu, o čemž byl vyhotoven úřední záznam (čj. UOOU-01670/14-2 ze dne 17. února 2014). V článku bylo uvedeno, že celý záznam ze zadržení XXXXXX trvá zhruba 20 minut a že ve zkrácené podobě jej odvysílala Česká televize v pořadu „Otázky Václava Moravce“. Dále byl v těchto souvislostech v článku citován plk. Mgr. Robert Šlachta, ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, který uvedl v České televizi následující: „Byl to standardní postup, který děláme, nikdo nevběhl do bytu, nikdo nikde nemlátíl, žádné beranidlo použito nebylo. To naprosto odmítám. Ty osoby v kuklách, jak vidíte, se okamžitě stahovaly a v žádném případě u toho zákroku nebyly,“ dodal s tím, že nikdo z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu při zákroku kuklu neměl. K tomu bylo v článku konstatováno, že o vytloukání dveří beranidlem, skupině zakuklenců a nevybíravých metodách hovořil XXXXXX, její dcery i obhájce. Dále z článku vyplývá, že plk. Mgr. Robert Šlachta uvedl, že záznam Policie zveřejňuje jako obranu proti neustálému napadání. Následně je zde plk. Mgr. Robert Šlachta citován takto: „Myslím, že nastala doba, po tom prošetření, abychom se začali i my aktivně bránit, protože já si nemyslím, že je tady nějaká možnost, abychom byli srovnáváni s gestapem, StB a hovadským chováním, jak jsem se tento týden dočetl. My bychom k tomu zveřejnění nepřikročili, bohužel ale po těchto atacích, kdy nejsme po půl roce schopni vysvětlit svoji činnost, jsme se k tomu odhodlali, abychom tomu (atakům) učinili přítrž,“ konstatoval plk. Mgr. Robert Šlachta s tím, že celý záznam měl k dispozici bezpečnostní výbor Poslanecké sněmovny. V článku bylo dále uvedeno, že XXXXXX opakovaně označoval zadržení v médiích za neadekvátní. V časopisu Reflex o této události v týdnu vydání předmětného článku uvedl: „Bezúhonnou občanku, která nikdy nebyla spjata s násilnou trestnou činností (...), zatýká komando 12 zakuklených policistů.“

Z úředního záznamu čj. UOOU-01670/14-3 ze dne 17. února 2014 vyplynulo, že na webových stránkách České televize byl ke dni zahájení řízení dostupný záznam televizního pořadu s názvem „Otázky Václava Moravce“ odvysílaný dne XXXXXX 2013. Pořadu se jako hosté účastnili příslušníci Policie Robert Šlachta, ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a Milan Komárek, ředitel Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality. Dále bylo z předmětného záznamu zjištěno, že v rámci diskuze vedené s výše jmenovanými hosty pořadu (tj. ve 2:06 až 48:37 minutě záznamu pořadu) na téma stav vyšetřování závažných kauz, situace v Policii a spolupráce s dalšími orgány činnými v trestním řízení byla odvysílána zkrácená verze audiovizuálního záznamu pořázeného ze zatčení XXXXXX dne XXXXXX 2013 (tj. ve 27:59 až 32:17 minutě záznamu pořadu). Jak vyplynulo ze sdělení moderátora pořadu Václava Moravce, o zveřejnění záznamu bylo rozhodnuto s ohledem na veřejný zájem, kvůli razantní kritice XXXXXX. Citace obsažené v článku s názvem „XXXXXX“ zveřejněném na zpravodajském portálu iDNES.cz, jak jsou popsány výše, přitom obsahově odpovídají tomu, co zaznělo v pořadu „Otázky Václava Moravce“.

Na základě takto zjištěného stavu věci pak správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí čj. UOOU-01670/14-11 ze dne 18. dubna 2014. V něm jednání účastníka řízení kvalifikoval jako porušení povinností uvedených v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. spočívající v nepřijetí opatření zabraňujících neoprávněnému předání zkráceného a upraveného audiovizuálního záznamu ze zadržení XXXXXX České televizi, a tedy jako spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., za což mu byla v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 60.000 Kč. Rozhodnutí čj. UOOU-01670/14-11 ze dne 18. dubna 2014 pak bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-01670/14-17 ze dne 23. června 2014 (dále jen „rozhodnutí“).

Rozhodnutí ovšem účastník řízení napadl správní žalobou. Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5A 138/2014-38 ze dne 2. listopadu 2017 (ve vyhotovení tohoto rozhodnutí ovšem je uvedeno datum 2. října 2017, což je nutno považovat za zřejmou nesprávnost) pak této správní žalobě vyhověl, a to tak, že rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

V rozsudku čj. 5A 138/2014-38 ze dne 2. listopadu 2017 (dále jen „rozsudek“) Městský soud v Praze (dále jen „soud“) především připomenul, že ustanovení § 8d odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), umožňuje zveřejnění informace, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby. Toto ustanovení trestního řádu zároveň představuje výjimku ze zákazu zveřejňovat informace, který je zakotvený v ustanovení § 8a trestního řádu. V dané věci pak soud shledal, že na zveřejnění informace byl silný veřejný zájem. Přitom vzal v potaz celý kontext situace. Zadržení XXXXXX totiž, jak uvedl soud, bylo podstatným faktorem, který vedl k demisi premiéra, pádu celé vlády a následně k předčasným volbám do Poslanecké sněmovny. V reakci na zadržení a obvinění XXXXXX a dalších osob byly Policie a státní zastupitelství ve veřejném prostoru obviňovány ze zapříčinění pádu vlády a nepřipustného zasahování do politiky. Součástí kritiky Policie byla i neadekvátnost postupu při zadržení XXXXXX. Soud souhlasil s tím, že situace byla natolik vážná a vypjatá, že nebylo možno, aby na ni Policie nereagovala a obviněním se nebránila. V důsledku opakovaných zveřejňovaných výhrad o nevhodném postupu při zadržení XXXXXX hrozila vážná ztráta důvěry v Policii, která v demokratickém právním státu má zajišťovat nestranné dodržování právních předpisů a je předním vykonavatelem monopolu státní moci na používání síly. Pokud veřejnost ztratí důvěru, že Policie postupuje nestranně a s respektem k právům osob, mohlo by to mít dalekosáhlé důsledky pro fungování právního státu. Jak vyplývá ze spisového materiálu, Policie na tato obvinění reagovala skrze opakovaná slovní a písemná vyjádření, avšak kritika jejího postupu, včetně postupu při zadržení XXXXXX přetrvávala. Z neadekvátnosti postupu Policii stále obviňoval například XXXXXX, který 17. června 2013 podal demisi. Za této situace se Policie rozhodla zveřejnit video ze zadržení XXXXXX. Učinila tak proto, aby důvěra v Policii nebyla dále snižována, jak uvedl ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, který vystoupil v pořadu, v němž byl videozáznam zveřejněn. Soud tedy došel k názoru, že zveřejnění videa sledovalo veřejný zájem a § 8d odst. 1 trestního řádu obecně mohl být zákonným podkladem pro jeho zveřejnění. K tomu, aby zveřejnění konkrétní informace bylo tímto ustanovením ospravedlněno, ovšem bylo třeba posoudit i to, zda tento veřejný zájem převažoval nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby, zde XXXXXX. Soud přitom neměl žádných pochyb o tom, že zveřejnění videa do soukromého života XXXXXX skutečně zasáhlo.

Zároveň ale došel k názoru, že zveřejnění videozáznamu bylo způsobilé dosáhnout cíle obnovení důvěry v Policii a odmítl opačný názor Úřadu. Na daném videu totiž je vidět počátek zásahu, jeho konec a určitá část mezi tím. Po celou dobu zveřejněného záznamu se policisté i XXXXXX chovají klidně. Lze důvodně předpokládat, že pokud by v té části zadržení, která není součástí sestříhaného záznamu, došlo k nějaké exaltované situaci, tak by přítomné osoby ani na konci zásahu nepůsobily klidným dojmem, nezabývaly by se zajištěním přístupu psů k vodě a XXXXXX by z bytu neodcházela klidně a bez použití jakýchkoliv donucovacích prostředků. I sestříhané video bylo tedy schopno s velkou mírou důvěryhodnosti sdělit informaci o tom, jak zadržování XXXXXX skutečně probíhalo. Z druhé strany soud uvedl, že zveřejnění policejního videozáznamu ze zadržení osoby není standardním postupem, neboť zasahuje do soukromí zadržené osoby. Tato skutečnost však nemá vliv na posouzení splnění kroku vhodnosti, ale jde až o otázku proporcionality v užším smyslu. Soud se pak ztotožnil s Úřadem

v tom smyslu, že sledovaného cíle by bylo možno lépe dosáhnout zveřejněním nesestříhaného videa. Nicméně to by zase mohlo narážet na otázku přiměřenosti zásahu do soukromí. V každém případě, podle názoru soudu, však nelze dovodit, že sestříhané video nebylo vůbec způsobilé sledovaného cíle obnovení důvěry v Policii dosáhnout. V kroku potřebnosti totiž je třeba zkoumat, zda sledovaného cíle nebylo možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva. Úřad v tomto kontextu nabídl dvě možnosti. Jednak slovní a písemné informování, a jednak přezkoumání nezávislými orgány. Slovní a písemné informování však nebylo schopno cíle dosáhnout v podobné míře. Je zásadní rozdíl mezi tím, pokud veřejnost na vlastní oči vidí, co se při zásahu Policie dělo, a tím, co Policie pouze tvrdí, že se dělo. Tvrzení Policie pak není schopno stejným ani podobným způsobem vyvrátit podezření o nepřiměřeném zásahu Policie. To zvláště za situace, kdy podezření je vysloveno právě v kontextu snižování důvěry v Policii. Stejně tak by sledovaného účelu nemohlo být dosaženo cestou přezkoumání jinými orgány.

Soud také odmítl názor, že by zveřejnění videozáznamu mělo nějaký negativní dopad na trestní řízení proti XXXXXX. Informace, že XXXXXX byla zadržena, byla v té době již všeobecně známou informací, o které samozřejmě orgány činné v trestním řízení věděly. Ze zveřejněného záznamu bylo možno se nad rámec již známých informací pouze dozvědět, jak k zadržení došlo. Tato informace však žádným způsobem negativně neovlivnila presumpci nevinu XXXXXX, nestrannost orgánů činných v trestním řízení, či jinak negativně neovlivnila řízení. Soud také vyslovil souhlas s názorem Úřadu, že zveřejnění videozáznamu je citelnějším zásahem do soukromí než slovní či písemná informace, jelikož rozsah informací a intenzita vjemu je při obrazovém záznamu vyšší než při jeho slovním popisu. Na druhou stranu však rozsah těchto vedlejších informací nebyl velký. Z videozáznamu se totiž veřejnost dozvěděla pouze to, jak vypadá byt XXXXXX. Záběry na zařízení bytu jsou minimální. Kromě pár obrazů na stěně v předsíni a kuchyňské linky nic jiného vidět nebylo. Videozáznamem nebyly zveřejněny žádné velmi osobní informace ze života či bydliště XXXXXX. Pokud jde o informace, že tato má psy a dvě dcery, tak ani v tom soud nespatořoval nějakou silně osobní informaci. Navíc tyto skutečnosti byly v době zveřejnění videa již veřejně známé. Soud dále měl za zásadní, že záznam neukazuje XXXXXX v žádné choulostivé či nedůstojné situaci. Není tak způsobilý negativně ovlivnit její čest a důstojnost, tedy kromě samotné informace, že byla zadržena ve svém bytě ve večerních hodinách. To je však opět informace, která již byla známa a nebyla tedy zveřejněna předmětným videozáznamem. Soud se ani nedomníval, že by XXXXXX byla zobrazena v nějakém velmi osobním, či neveřejném oblečení. Podle kritiků Policie měla být zadržena v noční košili. Na zveřejněném videozáznamu však nic takového vidět není. Po otevření dveří je vidět jen její horní polovina těla a je oblečená do pruhovaného svršku s dlouhým rukávem. Z toho nelze dovodit, že jde o noční košili, neboť se může také jednat o tričko s dlouhým rukávem. Následně je XXXXXX na záznamu již vidět pouze v bundě, ve které poté byt opustila. Rovněž je podstatné, že na záznamu je obličej XXXXXX rozostřen. Není tedy vidět výraz její tváře a její emoce, což by bylo větším zásahem do jejího soukromí. Podle soudu je také třeba vzít v potaz, že XXXXXX jako nejbližší spolupracovnice premiéra byla osobou veřejného zájmu, která musí strpět intenzivnější zásahy do soukromí.

Z rozsudku tudíž vyplynulo, že zásah do soukromí XXXXXX nebyl velký, zatímco sledovaný legitimní cíl měl velký význam. Policie tak byla oprávněna videozáznam zveřejnit v souladu s § 8d odst. 1 trestního řádu. Tím je a priori vyloučeno, aby mohlo dojít k porušení § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., a tudíž i ke spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb.

Právním názorem vysloveným v rozsudku je Úřad, podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vázán. Proto odvolací orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Přitom odvolací orgán přihlédl i k tomu, že tímto bylo vyhověno původnímu rozkladu a zároveň nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 31. ledna 2018

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně